

постійних працівників, що отримали необхідну професійну підготовку та (або) мають досвід практичної діяльності.

Окрім постійних працівників, у діяльності підприємства можуть брати участь інші працездатні особи на підставі тимчасового трудового договору (контракту).

З огляду на те, що багато підприємств поза основною діяльністю виконують функції, які не відповідають головному їхньому призначенню, усіх працівників підрозділяють на дві групи: персонал основної діяльності та персонал неосновної діяльності. Зокрема у промисловості до першої групи — промислово-виробничого персоналу — відносять працівників основних, допоміжних та обслуговуючих виробництв, науково-дослідних підрозділів та лабораторій, заводоуправління, складів, охорони — тобто всіх зайнятих у виробництві або його безпосередньому обслуговуванні. До групи непромислового персоналу входять працівники структур, які хоч і перебувають на балансі підприємства, але не зв'язані безпосередньо з процесами промислового виробництва: житлово-комунальне господарство, дитячі садки та яслі, амбулаторії, навчальні заклади тощо.

Такий розподіл персоналу підприємства на дві групи необхідний для розрахунків заробітної плати, узгодження трудових показників з вимірниками результатів виробничої діяльності (за визначення продуктивності праці береться, як правило, чисельність тільки промислово-виробничого персоналу). Водночас поширення процесів інтеграції промислових систем з банківськими, комерційними та іншими господарськими структурами робить таке групування персоналу умовним.

УДК 658.15

НАПРЯМКИ ТЕОРЕТИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ

Рубан В.В., здобувач (УкрДУЗТ)

Світова теорія і практика переконливо вказують на те, що найважливішою умовою розбудови сучасної конкурентоспроможної національної економіки є формування ефективної банківської системи як рушійної сили економічного розвитку та ринкових перетворень. Особливої актуальності зазначена проблема набула за останні роки, які відмітились фінансовими потрясіннями, глибокими змінами у банківській справі, численними нововведеннями в організації, формах обслуговування і методах управління

банком. Йдеться про ускладнення прийомів і методів банківської діяльності, виникнення новітніх видів фінансових операцій і послуг, посилення конкуренції з боку різноманітних небанківських організацій, що займаються придбанням і розподілом коштів тощо.

Ринок банківських послуг є одним із важливих і невід'ємних складових сучасної ринкової економіки. Тому сьогодні зростає інтерес до різних аспектів діяльності банків та методів управління ними.

Діяльність банків у сфері надання послуг і досі залишається однією з найменш досліджених тем у теорії та практиці. В той же час практика доводить необхідність та важливість дослідження банківських послуг як окремого та самостійного продукту банківської діяльності.

Розвиток банківництва в Україні в значній мірі визначається динамікою його роздрібного сектору. Тому, щоб адекватно визначити і забезпечити роль останнього, необхідно достовірно визначити сутність банківських послуг і специфіку прояву їх у роздрібному банківстві.

У чинному Законі України «Про банки і банківську діяльність» від визначення поняття «банківська послуга» не наводиться. У ст. 47 закону дається перелік можливих дій банку на ринку, наводяться поняття «операції» та «угоди», серед яких послуги окремо не виділяються.

Зміст поняття «банківська послуга» можна розглядати через призму поняття «фінансова послуга». Закон України «Про фінансові послуги і державну регуляцію ринків фінансових послуг» визначає фінансову послугу як «операції з фінансовими активами, які здійснюються на користь третіх осіб за власний рахунок або за рахунок цих осіб, а у випадках, передбачених законодавством, - і за рахунок притягнених від інших осіб фінансових активів, з метою здобуття прибутку або збереження реальної вартості фінансових активів». Таким чином, даний Закон також визначає поняття «послуга» через поняття «операція». Необхідність розглядати дане питання визначається тим, що незважаючи на велику кількість праць присвячених цій проблематиці, залишається поширеним неоднозначне тлумачення поняття «банківської послуги». Одні автори не виділяють банківську послугу, як окрему складову банківської діяльності, ототожнюючи її з банківською операцією, інші, навпаки, протиставляють ці поняття за сутністю і технологічно.